

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

— Ἀφῆσε τώρα τὴς εὐφρολογίης καὶ μίλα σοβαρά, εἶπε ὁ Φερουλίλια. Τέτοιον ἄνθρωπον, ἀντὶ τὸ Μαθουρίνο, εἶνε ἄγιοι. Καταλαβαίνεις ;

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ἀμαδῖς μ' ἕναν κομικὸ μορφασιό. Νομῶς ὅμως, ὅτι θὰ δυσκολευθοῦν νὰ τὸν ἐξοικονομήσουν στὸν Παράδεισο, γιατί θὰ θέλῃ διπλὴ θέσι καὶ διπλὴ τροφοδοσίαν...

Ὁ διοικητὴς προσπαθῶς νὰ κινήῃ τὸ σοβαρό, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

Ὁ νέος ἄλλοστε γινώριζε καλὰ τὸ χαρακτήρα του καὶ ἤξερε πὸς μὲ μὴ ἔξυπνη φράσι μορφοῦσε νὰ τὸν μαλακώσῃ στὴ στιγμὴ. Καταλάβαινε ἐξ ἐνοτικῶν οὖο ὁ διοικητὴς, πίσω ἀπὸ τὴς ἐπιπλήξεις, ἔτρεφε γι' αὐτὸν μίαν μεγάλην ἀδυναμίαν, μίαν στοργὴν σχεδὸν πατρικὴν, πού εἶχε ἐκδηλωθῆ σὲ πολλὰ περιστάσεις.

Ὁ Ἀμαδῖς διὸ ἀνωτέρως τοῦ μονάχα ἀνεγνώριζε: Τὸν Φερουλίλια καὶ τὸν Ἐρζοῦ Μοντιρορενού, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κοντοσταίλου εἶχε γίνῃ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου, ἐνὸς ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του καταγινόμενος σὲ ἀφόρητες μηχανορραφίης μέσα στὴν Αἴθρην.

Μίαν μέρα λοιπόν, πού ὁ ἱπότης Ροβέρτος Κέρ θέλησε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀμαδῖ γιὰ κάποια πράξι του, ὁ διοικητὴς, πού αἰσθάνθηκε νὰ βραδύῃ μέσα στὴς φλέβες του, τοῦ ἐδήλωσε μὲ ἔντονο ἔμφος, ὅτι δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ περῶσῃ τὸν Ἀμαδῖ.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ νεαρός ἀκόλουθος αἰσθανόμενος μεγαλειότητι ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν διοικητὴ καὶ τοῦ φανέρωσε ὅλες τὴς αἰσθητικὰς του περὶπέτειας.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε τὴ συνομιλίαν ὁ διοικητὴς Φερουλίλια, ἡ δεσποινὴς Αἰθρὴ δὲν σοῦ εἶπε ὅν θὰ κατεβῆ ἡ κεντρὴ της ;

— Δὲν ἐμίλησαμε γι' αὐτό, ἀποκριθῆκε ὁ Ἀμαδῖς.

— Μὰ τί λέγατε, λοιπὸν ;

— Ἄλλο...

— Καταλαβαίνω, κατεργαρόκο, εἶπε χαμογελώντας ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς.

— Δὲν εἶμαι ὅμως καὶ τόσο βέβαιος γιὰ τὰ αἰσθημάτα της. Μ' ἔχει κάμει πολλὸ δυστυχισμένο, κύριε διοικητά...

— Ποιά ; Ἡ Αἰθρὴ ;

— Ναί.

— Τὸ σκληροκόριτο. Καὶ γιατί ;

— Λέει πὸς εἶμαι μικρός ἀκόμα...

— Μὰ δὲν ἔχει ἄδικο.

— Ναί, ἀλλὰ ἐμένα μὲ στενοχορεῖ αὐτό.

— Σὲ παρηγορεῖ τοὐλάχιστον ἡ Ζενύ ;

— Οὔτε αὐτὴ, ἀλλομονοῦ !... Τῆς ἔγραφα μάλιστα καὶ στίχους, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀρέσουν... Λέει πὸς ἄλλοι δύο φίλοι της τῆς ἔγραψαν καλύτερα ποιήματα. Μοῦ ἀνέφερε μάλιστα καὶ τοὺς τίτλους τῶν. Τὸ ἕνα ἐπιγράφεται «Ἐξομολόγησις ἐραστοῦ» καὶ τὸ ἄλλο «Ἐρωτευμένη καρδιά» !... Ἄν μποροῦσα ν' ἄγραφα καὶ ἐγὼ ἔτσι, λέει, θὰ μ' ἀγαποῦσε...

Ὁ Ρολάνδος, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ γελάῃ μ' ἔδη τὸν τῆς καρδιά.

— Μὰ γιατί, μικρὸ μου, γράφεις στίχους, ἀφοῦ δὲν τοὺς καταφέρνεις καλά ;

— Δὲν ἔχετε δικίον, κύριε διοικητά. Οἱ στίχοι μου εἶνε μοναδικοὶ καὶ, καθὼς ἔχω ἀκούσει, ἡ ποιήσις σιγαινεῖ ἐξαιρετικὰ τὴς γυναῖκες...

— Κουταμάρες ! ἔκαμε ὁ λοχαγός. Ἐγὼ ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔγραφα στίχους καὶ ὄσπου κατέκτησα τὸσες γυναῖκες...

— Ἄξαρνα ὅμως ὁ Ἀμαδῖς πῆρε ἕφος πὸς μελαγχολικὸ καὶ ἀναστέναζε βαθεῖα.

— Τί ἔχετε ; ῥώτης ὁ λοχαγός.

— Συλλογίζομαι τὴ Βασιλική...

— Ἀρχεῖς !

— Καὶ τὴ δεσποινίδα Βάζα...

— Ἄ ! Αὐτὸ πάει πάρα πολὺ.

— Γιατί ! Δὲν ἀξίζω ἐγὼ ὅσο καὶ ὁ πρόην

γραμματεὺς τοῦ ἐκλαμπροτάτου πρωθυπουργοῦ, πού πρόκειται νὰ τὴ στεφανωθῇ ;

Ὁ Ρολάνδος ἔγινε μὲ μᾶς σοβαρός καὶ εἶπε :

— Ἀλήθεια, δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ ἐξηγήσω τί συμβαίνει σ' αὐτὴ τὴν ἰπόθεσι. Ἔρω μόνον ὅτι ὁ Κοντοσταῖλος, πρὶν πεθῆναι, εὐστῆσε αὐτὸν τὸν ἀγαπητῆριστο Ροβέρτο Κέρ στο γυῖο του καὶ ἔταν περίεργου τρόπου. Ἡμεῖν ἔχει μπροστά καὶ ἔδλετα καλά πὸς δὲν τόκανε μὲ τὴ θέλησί του. Ἀμαδῖ !

— Τί εἶνε, κύριε διοικητά ;

— Πότε θὰ γίνῃ τέλος πάντων αὐτὸς ὁ γάμος ;

— Αἴτιο, πιστέω. Ὁ δὸν Μαθουρίνος εἶνε ἕτοιμος.

— Καὶ ἡ μνηστή ;

— Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γίνεται πὸς θλιμμένη, καθὼς μοῦ εἶπε χθὲς τὸ βράδυ ἡ Ζενύ. Δέχεται τὸν Ροβέρτο, ὅταν πηγαίνῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, μὰ κάτωσ πυχρά. Τὴν εἶδα προχθὲς νὰ γίνετα κατάχλωμη τὴ στιγμὴ πού τῆς φιλοῦσε τὸ χέρι.

— Ἄς μὴ σκεπτομεθα περὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ! φώναξε ἀτότομα ὁ διοικητὴς, τινάζοντας πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του. Συνέταξες τοὺς λογαριασμοὺς πού σοῦ ζήτησα ;

— Μάλιστα. Ἡ κατάστασις τοῦ τελευταίου δεκαεπτημέρου ἀνέρχεται σὲ ὀχτακάσια πενήντα σκούδα. Τὸ χαρτὶ τὸ ἔχω ἐδῶ, μὲς στὴν τσέπη μου.

— Φέρτο νὰ τὸ ἰδῶ.

Ὁ Ἀμαδῖς ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσαρα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν διοικητὴ.

Ἐκείνος τὸ πῆρε στὰ χέριά του καὶ μὲ ἐκπλήξι διάβασε :

Γατὶ μὲ δῶχνεις καὶ σκληρὰ [προσφύλλεις τὴ ἀρδίαν μου, τῆς Ἀλβιανῆς γερσασα, τοῦ βίου [μου σεσση ; Ἀφοῦ δὲν θίλεις νὰ φερθῆς σ' [ἐμὲ μὲ καλοσύνη, γιατί δὲν λείπεις τὸ μάτι σου σου [καίνε τὴν κα δια μου ;

— Νὰ πῶς ὁ διάβολος νὰ πάρῃ ! Τί εἶν' αὐτό ; φώναξε ὁ λοχαγός.

— Οἱ στίχοι μου γιὰ τὴ μὴς Ζενύ ! ἀποκριθῆκε ὁ ἀκόλουθος μὲ ὑπερηφάνειαν. Δώστε μου τοὺς πῖσω, σὰς παρακαλῶ... Ἐκανα λάθος !...

— Φέρε μου τὸ λογαριασμὸ πρῶτα καὶ ἔπειτα θὰ σὰς τοὺς γυρίσω... εἶπε ὁ Φερουλίλια.

Ὁ Ἀμαδῖς ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὴς τσέπες του, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει τίποτε καὶ αὐτὸ διεσκέδαζε τὸν διοικητὴ.

— Ἄν θέλῃς νὰ πῶς πίσω αὐτὰ τὰ ἐκτρώματα, πού τὰ δομαίξεις ἐδῶ στίχους, ἐξακολούθησε ὁ λοχαγός, πρῆπει νὰ μοῦ βρῆς τὸ λογαριασμὸ.

Ὁ Ἀμαδῖς, ἀφοῦ ψάχηκε χωρὶς ἀποτέλεσμα, κατελήφθηκε ἀπὸ μιὰ θανάσιμη ἀτέλειαν, ἡ ὁποία τὸν ἔκανε κομικὸ στὰ μάτια τοῦ Ρολάνδος.

— Χάθηκα, καταστράφηκα ! φώναξε ἀπογοητευμένος. Ὡ μοῦσαι, τί σκληρὸ παιγνίδι μοῦ παίξατε ! Ἡ μὴς Ζενύ, ἡ ὄραϊα τῶν ὤρων, δὲν θὰ γυρίσῃ πειὰ πρὸς τὸ μέγος μου τὸ ὄμορφο καὶ ἀνήσχητα μάτια της... Θὰ μὲ θεωρήσῃ δικαίως ἀνάξιο τῆς ἀγάπης της καὶ θὰ μὲ περιφρονήσῃ ὡς τὸν ἔσχατον τῶν θνητῶν !... Τότε θ' ἀναγκασθῶ νὰ φύγω μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, νὰ ἐξορισθῶ σὲ καμμίαν μακρινὴν χώρα, νὰ ζῶ χωρὶς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους... Ἄ, κύριε διοικητά, τώρα θυμῶμαι μερικὰ ἀπ' ὅσα περιεχῆ ἡ κατάστασις. Πρῶτα-πρῶτα ἦσαν ἐξαιρετικὸς λίθρος τὸν Χαιρμαρία γι' ἀγορὰ κινουμένων ὑποδημάτων τῶν ἀνδρῶν. Ἐπειτα δέκα λίθρος στὸν Ἰοδελέτο γιὰ μεταφορὰ λαταμάτων... Παρκατὸ δὲν θυμῶμαι τίποτε. Ἄ, φτωχὰ μου τραγοῦδια ! Πόσο ἐκοιτάξα σὰς γράφω. Κ' ἐκείνοι ὁ ἄλλοι δύο στίχοι πού λένε :

Μοῦδὸ σου γίνωμα θεός, μηδενικὸ μακρὸν σου. Μὴ τὴ σκληρὰ σου ἄρνησι θὰ μὲ ἀλλοφροήσης ! .. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιο ἑλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα διέκοψε ἀτότομα τὸ νεαρὸ ἐρωτευμένο, πού δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σταματήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὴν εἶδα νὰ γίνετα κατάχλωμη τὴ στιγμὴ πού τῆς φιλοῦσε τὸ χέρι.

